

W konsekwencji skarżąca twierdzi, że *prima facie* doszło do naruszenia prawa konkurencji a Komisja powinna była potrzebować mniej niż 21 miesięcy, aby dojść do takiego wniosku i aby odpowiednio wszcząć postępowanie. Okres bezczynności Komisji przekroczył rozsądne granice.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, str. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 123, str. 18).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-442/07)

(2008/C 37/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat E. Vahida)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Komisja nie zajęła stanowiska zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z traktatu WE, w szczególności z art. 232 WE, w odpowiedzi na skargi złożone do Komisji w dniu 3 listopada i 13 grudnia 2005 r. i formalne wezwanie do działania w dniu 2 sierpnia 2007 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą, nawet jeśli po wniesieniu skargi Komisja podejmie działanie, które zdaniem Sądu usunie potrzebę wydania decyzji, lub jeśli Sąd odrzuci skargę jako niedopuszczalną, oraz
- podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Za pośrednictwem swojego pisma procesowego skarżąca wniosła skargę na podstawie art. 232 WE podnosząc, że

Komisja zaniechała zajęcia stanowiska w odniesieniu do skarg do niej złożonych w dniach 3 listopada 2005 r., 13 grudnia 2005 r., 16 czerwca 2006 r. i 10 listopada 2006 r., po tym jak została do tego formalnie wezwana w dniu 2 sierpnia 2007 r.

Skarżąca podnosi tytułem głównym, że Komisja nie zbadała starannie i w sposób bezstronny skarg złożonych do niej przez skarżącą, w których doniosła ona o bezprawnym udzieleniu pomocy w formie korzyści przyznanych przedsiębiorstwom lotniczym Alitalia, Air One i Meridiana przez państwo włoskie. Tytułem pomocniczym skarżąca podnosi, że Komisja nie zajęła stanowiska w odniesieniu do skarg skarżącej do niej złożonych, w których zarzucała ona dyskryminację sprzeczną z zasadami konkurencji i tym samym naruszenie art. 82 WE.

Skarżąca podnosi, że środki, które są przedmiotem jej skargi, a mianowicie: a) wypłata Alitalia „9/11 pomocy o charakterze rekompensaty”, b) preferencyjne warunki transferu Alitalia Servizi na rzecz Fintecna, c) umorzenie długów Alitalia względem włoskich portów lotniczych d) finansowanie odpraw w przypadku zwolnień, e) obniżki kosztów paliwa, f) obniżki opłat lotniskowych we włoskich bazach, g) transfer ponad 100 pracowników Alitalia do Meridiana i Air One, h) dyskryminujące ograniczenia działalności skarżącej na lotniskach regionalnych, w tym na lotnisku Ciampino, można przypisać państwu włoskiemu, stanowią utratę dochodów tego państwa i przysparzają korzyści szczególnie Alitalia a niektóre z nich Air One i Meridiana. Według skarżącej te środki stanowią pomoc państwa, która spełnia przesłanki określone w art. 87 ust. 1.

Tytułem pomocniczym skarżąca podnosi, że rezygnacja z długów Alitalia przez włoskie porty lotnicze, obniżki opłat lotniskowych we włoskich bazach oraz obniżki kosztów paliwa a także dyskryminujące ograniczenia działalności skarżącej na regionalnych lotniskach stanowią naruszenie prawa konkurencji. Ponadto na wypadek gdyby Sąd uznał, że niektórych korzyści przyznanych Alitalia, Air One i Meridiana nie można było przypisać państwu, ponieważ włoskie lotniska i dostawcy paliwa, którzy przyznali takie korzyści, mogli działać w sposób autonomiczny, skarżąca podnosi, że takie korzyści stanowiłyby dyskryminację sprzeczną z zasadami konkurencji, która nie może być uzasadniona obiektywnymi względami i w konsekwencji narusza art. 82 WE.

Dodatkowo skarżąca uważa, że ma uzasadniony interes we wniesieniu skargi do Komisji zarówno jako odbiorca usług lotniskowych i paliwa jak również jako konkurent Alitalia, Air One i Meridiana.

Skarżąca podnosi dalej, że Komisja była zobowiązana do działania, zgodnie z przepisami rozporządzeń Rady (WE) nr 659/1999 (¹) i (WE) 1/2003 (²) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 (³), jednak ani nie podjęła żadnych działań po otrzymaniu skargi, ani nie zajęła stanowiska po formalnym wezwaniu jej do tego.

W konsekwencji skarżąca twierdzi, że *prima facie* doszło do naruszenia prawa konkurencji a długi okres od 9 do 21 miesięcy beczynności Komisji, jaki upłynął, w zależności od przedmiotu skargi złożonej do Komisji, od otrzymania formalnego pisma wzywającego do podjęcia działań, przekroczył rozsądne granice, co stanowi zaniechanie działania w rozumieniu art. 232 WE.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, str. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 123, str. 18).

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2007 r. — Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise przeciwko Komisji

(Sprawa T-444/07)

(2008/C 37/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marsylia, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Bonnefoi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2007) 4645 z dnia 4 października 2007 r., znoszącej pomoc przyznaną z Europejskiego Funduszu Społecznego na finansowanie dotacji z EFS we Francji (CPEM) mocą decyzji nr C(1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r.;
- uznanie prawa do odszkodowania za naruszenie publicznego wizerunku organizacji realizującej zadania z zakresu interesu publicznego (w wysokości 100 000 EUR);
- uznanie prawa do indywidualnego odszkodowania w wysokości „symbolicznego euro” na rzecz pracowników CPEM z tytułu naruszenia ich spokoju w środowisku pracy (stworzenia zagrożenia co do przyszłości struktury ich zatrudnienia a tym samym samego zatrudnienia skoro wypłata miliona euro oznaczałaby koniec działalności CPEM i MSD);

- zasądzenie kosztów adwokackich oraz kosztów koniecznej pomocy prawnej, których poniesienie zostanie wykazane w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji nr C(2007) 4645 z dnia 4 października 2007 r., znoszącej skutek sprawozdania OLAF, pomoc przyznaną z Europejskiego Funduszu Społecznego (¹) na finansowanie w formie ogólnej dotacji projektu pilotażowego realizowanego przez skarżącą.

Na poparcie skargi skarżąca powołuje dwa rodzaje zarzutów. Pierwsze mają charakter proceduralny, dotycząc sposobu przeprowadzenia przez OLAF dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, oraz opierają się na naruszeniu prawa do obrony. Pozostałe zarzuty dotyczą istoty zaskarżonej decyzji.

Po pierwsze strony skarżąca podnosi, że forma dochodzenia przeprowadzonego przez OLAF naruszyła liczne zasady prawa wspólnotowego i rzetelności postępowania takie jak zasadę domniemania niewinności, prawo do zapoznania się z treścią i szczegółami zarzutów sformułowanych w skargach, powodujących wszczęcie postępowania. Twierdzi ona ponadto, że OLAF dokonał błędnego wyboru przepisów proceduralnych pomiędzy przepisami z rozporządzenia nr 2185/96 (²) a przepisami dotyczącymi dochodzeń, przewidzianych rozporządzeniem nr 2988/95 (³). Z drugiej strony skarżąca zarzuca OLAF, iż zarzuty przeciwko niej skierowane zostały oparte na różnych i zmieniających się wydaniach „Przewodnika promotora”.

Co do istoty sprawy, skarżąca zarzuca Komisji, że oparła decyzję na wnioskach ze sprawozdania OLAF, które naruszały w istotny sposób takie pojęcia prawa francuskiego jak „organizacja o celach niezarobkowych” oraz „oddanie do dyspozycji”. Ponadto podnosi ona, że OLAF powoływał się w stosunkach z nią na nadrzędność „Przewodnika promotora” w stosunku do przepisów wspólnotowych. Twierdzi ona również, że Komisja miała wiedzę na ten temat, dopuszczając powołanie przez OLAF określonych faktów jako zarzutów przeciwko skarżącej, również w zaskarżonej decyzji. Wreszcie skarżąca powołuje jako zarzut, fakt że rozporządzenie nr 1605/2002 (⁴), będące podstawą dowodzenia przez OLAF oraz podstawą zaskarżonej decyzji, nie podlega zastosowaniu w niniejszej sprawie i nie może być podstawą formułowania przeciwko niej zarzutów.

(¹) Decyzja Komisji nr C (1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r., zmieniona decyzją nr C(2001) 2144 z damo 18 września 2001 r.

(²) Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292, str. 2).

(³) Rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, str. 1).

(⁴) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1).